

**Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně,
mne přijímá.**

25. neděle v liturgickém mezidobí cyklu B

Evangelium (Mk 9,30-37)

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ V dnešním evangeliu se opakuje se předpověď utrpení z předešlé kapitoly; rovněž se však opakuje nechápavá reakce učedníků (předtím takto reagoval jenom Petr). Prikázané mlčení je opět ozvěnou tajemství Mesiáše: Kristus nestojí o lacinou popularitu, ani nechce být zdržován na cestě.

Výraz „vydat někoho do rukou“ může mít obyčejný „justiční“ či soudní smysl (jako ve Sk 21,11; 28,17), anebo smysl „teologický“ (jako ve 2 Kr 21,14). V tomto úryvku nacházíme onen druhý smysl, který podtrhuje Boží jednání. Zvláštnost výroku tkví v tom, že Syn člověka bude vydán do rukou člověka (slovní hříčka v řeckém textu): tedy ne do rukou pohanů, nepřátel, Římanů. Tato výmluvná slovní hříčka zdůrazňuje „skandál“ utrpení Páně: Bůh svého vyvoleného vydává brutální moci lidí.

Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Právě na cestě, která vede k místu ponížení, se učedníci dohadují o to, kdo je větší, potažmo nejvýznamnější. Pozdní rabínská teologie rozdělila například i obyvatele nebe do sedmi tříd a vedla diskuse o tom, kdo se dostane do nejvyšší třídy. I kumránská komunita si představovala „posmrtný život“ přísně hierarchicky.

Úvahy učedníků byly zřejmě inspirovány pohledem na Ježíšovu slávu při proměnění - díky tomu v nich ožila touha po vlastní slávě. A jejich zkreslené představy o Božím království zavdaly příčinu k těmto sporům. Tyto verše silně prozrazují, nakolik učedníci nepochopili budoucí Ježíšův úděl – namísto ponížení (po stopách Mistra) jim leží na srdci povýšení. Výrok „kdo chce být

první, ať je služebníkem všech“ uvádí do správných mezí jejich touhu „po vysokých postech“ – touha „být v čele“ je správná, pokud je zároveň touhou „být posledním“, který je k dispozici všem. Učedníci jsou tak vybízeni, aby následovali Mistra v ponížené službě všem. List Polykarpův později rovněž nazývá Pána "služebníkem všech".

Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“ Objekt je výrazem lásky. Toto gesto muselo překvapit učedníky mnohem více než nás. V tehdejší společnosti byl běžný neutrální až negativní (opovržlivý) vztah k dětem, které stály na okraji (a nebyly středem pozornosti a péče dospělých jako v současnosti). Ježíšovo gesto je tedy revoluční a symbolizuje nezištnou lásku (pokornou službu) k posledním a opovrženým. Místo sobeckého hledání výhod je třeba se ujmout těch, kdo nemají privilegia – ne „seshora“, ale objetím lásky.

Přijmout „nejmenší“ a „opovržené“ v Kristově jménu pak znamená přijmout tyto lidi kvůli jejich přináležitosti ke Kristu – a logicky v takovém případě je přijímán samotný Kristus (v pozadí je opět židovské pravidlo: poslaný zastupuje toho, kdo posílá).

SHRNUTÍ

Na první pohled zde máme dva nesouvisející úryvky (předpověď utrpení a ponaučení o pokorné službě všem lidem). Ve skutečnosti jsou to texty velmi úzce propojené, kdy první je základem druhého. Ježíšovo ponížení (v utrpení a smrti) je vzorem pro apoštoly: oni se zrovna tak mají ponížít (a snížit) až k nejmenším.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Někdy děláme věci, které se vůbec Pánu Bohu nelíbí – tak jako apoštolové v našem úryvku. Úžasné je, že se díky tomu dozvídáme, jak by to mělo být správně: mít oči otevřené pro druhé, a když vidím, že bych druhému mohl pomoci, udělám to. Tak to dělal Ježíš – a tak to spolu s ním můžeme zkoušet tento týden i my.

Starší:

Někdy máme dojem, že jsme od Ježíše hodně daleko – a může to být i pravda. Podobně na tom byli i učedníci v našem úryvku. Na tom ale není nic divného: podobně jsme na tom my všichni. Nejhorší je, když jsme v tomto stavu spokojeni a jenom hledáme co nejvíc argumentů, abychom si svůj postoj obhájili. Opak je správný: naslouchat Božímu hlasu a zkusit konfrontovat své názory s jeho. Celý týden to teď mohu zkoušet!

Zkusme si

Mladší / Starší:

Přijímat jeden druhého je velký úkol, který se nám ne vždycky daří. Zkusme se tento týden na přijímání druhých zaměřit.

Vytvořte si soubor malých lístků, na které napište jména lidí, se kterými denně jste a na kterých vám záleží. Kdykoliv je „přijmete“ (nebudete je nutit k ničemu, co nechtějí, uděláte pro ně něco dobrého, budete je brát takové, jací jsou apod.), udělejte na lístek nějakou ozdobnou značku, případně část lístku vybarvěte. Koho nemáte problém přijmout a proč vám to s někým jiným nejde?

Tuto aktivitu můžete dělat i v rodině nebo ve skupině; poslouží pak jako základ pro rozhovor, co je opravdové přijetí, případně k zamyšlení, jak k sobě najít cestu, vyřešit konflikty a zaplnit nejprázdnější lístky. ☺